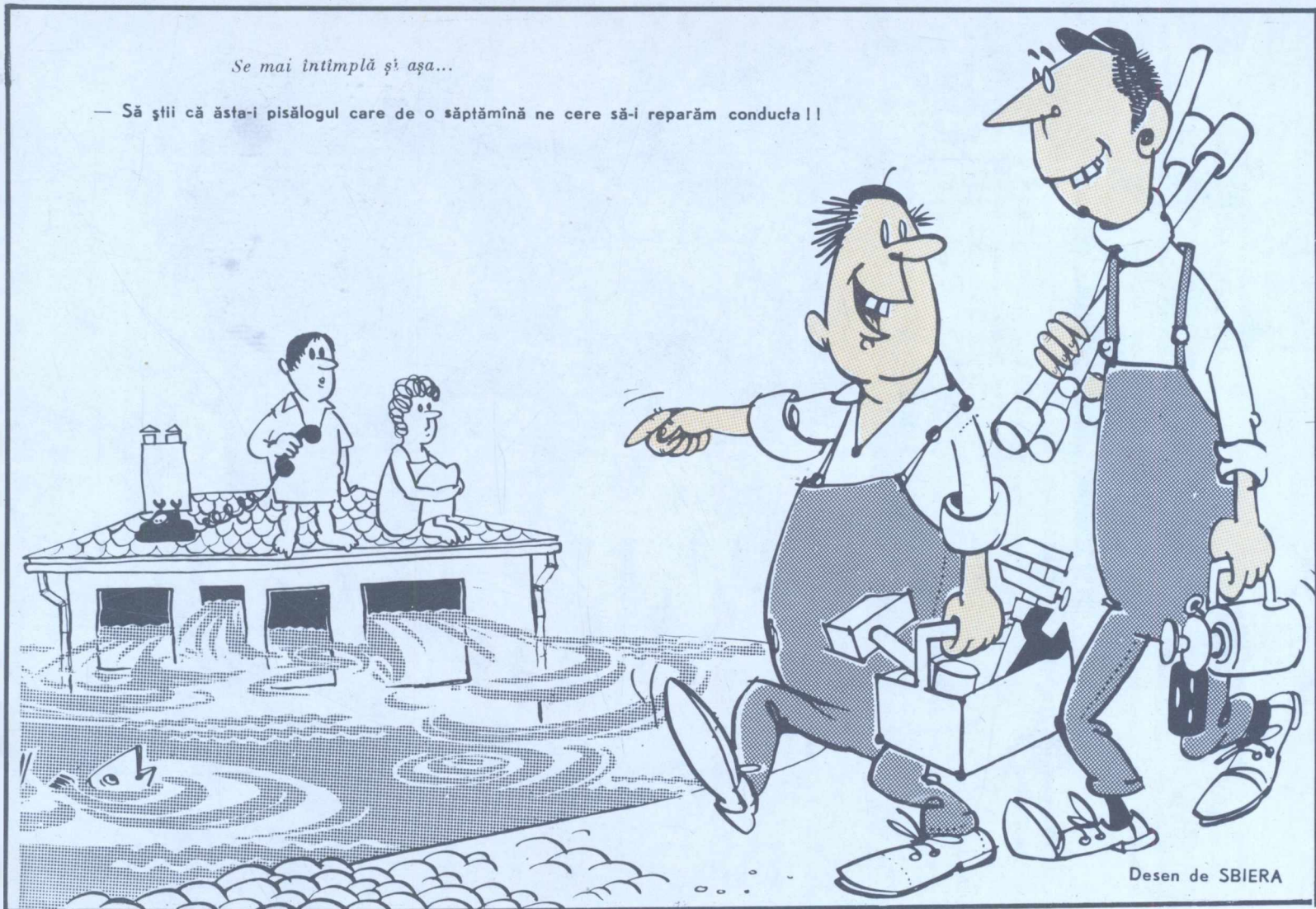

- Tie care-ți place?
- Ȃla înalt, frumos, zvelt, cu nouă etaje!..

urzica

Se mai întâmplă și așa...

— Să știi că ăsta-i pisălogul care de o săptămână ne cere să-i reparăm conducta !!

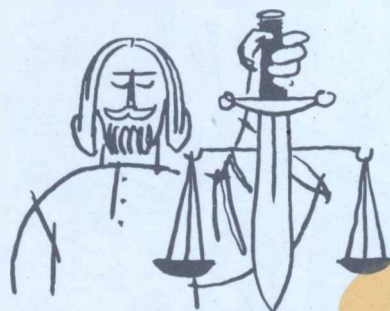
Desen de SBIERA

„EROUL” DE LA... ARIE

— Ehe!, nevastă, ieri am muncit la arte, de a ieși fumul din mine !...

Desen de AL. CLENCIU

La regele Solomon au venit odată la judecată trei oameni: unul era de la „Urzica”, al doilea de la U.R.C.C.-Dobrogea și al treilea de la Fabrica de țevi Roman.

Cei trei aveau o pricină foarte încurcată, pe care veniseră s-o supună măritului rege, întrucât aflaseră că bătrînul e foarte operativ, obiectiv și nu umblă cu răspunsuri formale sau alte chestii.

Așa că cei trei au venit la secretara regelui.

— Vă rog, cu domnul Solomon ! a spus unul din ei.

— În ce chestiune? a întrebat secretara.

— Interes de serviciu ! au răspuns cei trei.

— Așteptați puțin ! a răspuns secretara. E în ședință...

— Ține mult?

— Nu cred. Tocmai rezolvă chestia aia cu cele două mame care își revendică copilul...

Cei trei se așezară tăcuți pe scaune și din sala de ședințe se auzi vocea gravă a bătrînului rege:

— ...deci să trecem la concluzii ! spunea el. Părerea mea este că amîndouă aveți dreptate. Așa că singura soluție este să tăiem copilul în două și să vă luați fiecare cite o jumătate.

— Bine ! se auzi vocea uneia din mame, dar vă rog să tăiați exact !

— Nici o grijă ! făcu regele, nu fac meseria asta de azi. N-am nici o reclamație pînă acum ! Dați-mi o sabie !

După citeva clipe de tăcere se auzi un urlet. Era cealaltă mamă.

— Nu-l tăiați ! strigă ea. Mai bine să-l ia dînsa decît să-mi omorîți copilul !

unde

— Al tău e copilul ! făcu Solomon. Ia-l !
Apoi spuse rîzînd marelui sfetnic: Ce spui, cum s-au prins ?

— Aveți talent, majestate ! Cînd ați ridicat sabia și eu m-am prins !

Cele două femei ieșiră. Secretara se apropiase de cea care avea copilul.

— Vă felicit ! îi spuse ea. Dar îmi pare rău că v-ați speriat.

— S-o creadă el că m-am speriat ! răspunse femeia. Am citit povestea asta cu copilul încă din școala primară și cunoșteam figura ! Așa că tot eu l-am dus ! E a zecea oară cînd umblă cu bancul ăsta cu sabia ! S-a cam ramolit bătrînul ! Nu mai are idei !

Cele două femei plecară și intrară cei trei bărbați. După ce se prezentară regelui, acesta îi întrebă care e pricina. Primul vorbi cel de la „Urzica”:

— Uite ce e, maestre, începu el...

— Fără maestre, îl întrerupse regele, avem aici un protocol...

— Păi, dacă o luăm de la început cu formalități... Asta cam miroase a birocrație...

Regele se gîndi: Tipul e colțos. Mă mai atinge la „Urzica” și-mi dărimă firma.

— Bine, făcu el, dă-i drumul. Dar scurt și la concret, că mai am o problemă în legătură cu furajarea leilor de la parcul de distracții.

— În regulă. Uite care-i problema. Un corespondent al „Urzicii” ne-a sesizat că în gara Fetești, lângă rampă, se află împrăștiate pe teren 24 de conducte a 12 țoli în valoare de peste 42000 lei, pe care I.C.R. Fetești nu le ridică !... Și deci se irosesc 42 000 lei ! Țevile fuseseră expediate de

CAMPANIE

*Sus pe deal, se luminează,
toată firea se-nfloară,
iar pădurea fredonează
melodiile-i de vară.*

*Zorile (cu roș tivite)
s-au aprins, imbujorate;
se văd șiruri nesfirșite
de combine-aliniate.*

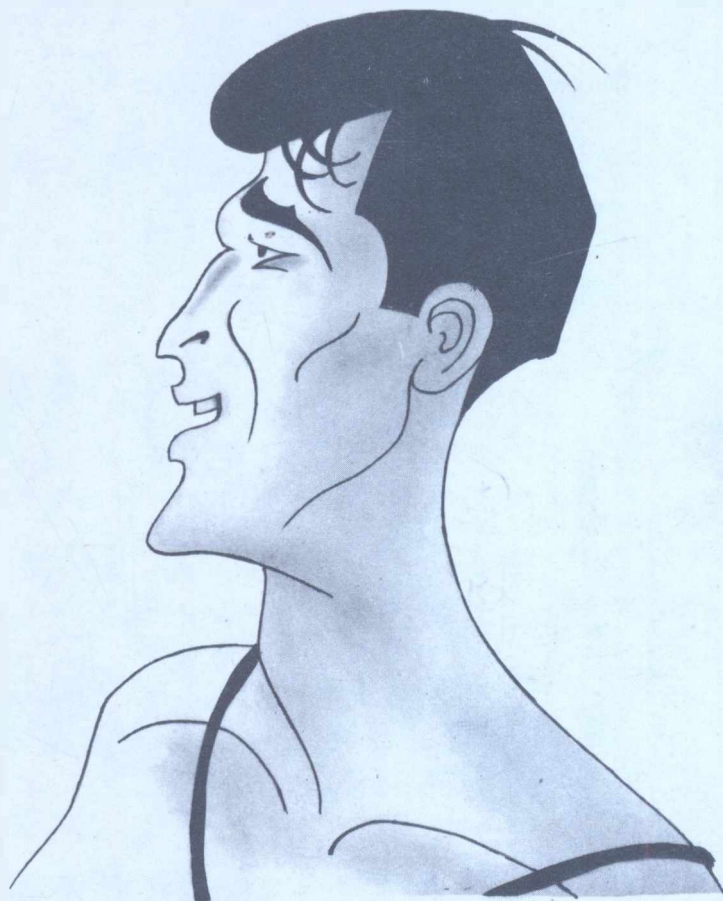
*... In curînd, auzi in zare
cum tresaltă de plăcere
și nechează pe ogoare
mii și mii de cai... putere.*

*Coborînd către cîmpie,
combinerii rid spre mine
și strunesc, cu măiestrie,
herghelia de... combine.*

*Iar ca să-mi invedereze
că sînt oameni de ispravă,
au pornit să recolteze
fără nici un bob... zăbavă...*

MIRCEA CODRESCU

Desen de I. ROSS

VALERIU BULARCA

CAMPION MONDIAL LA
LUPTE CLASICE

*Toți îl știu acum pe nume:
Agil, ca un spiriduș,
Fiind la lupte primu-n lume
L-am făcut și noi... „in tuș!”*

Asta e lui Solomon

Fabrica de țevi Roman, care primise comanda de la U.R.C.C.... Dobrogea! Clar?

— Nici un clar! De ce să le ridice I.C.R. Fetești, dacă le comandase U.R.C.C. Dobrogea?

— Pentru că U.R.C.C. Dobrogea indica Fabricii de țevi Roman că I.C.R. Fetești e beneficiar! Carege te credeam mai perspicace în afaceri comerciale!

— Nu fi obraznic, că odată te dau la lei! Zi-i!

— Atunci noi ne-am adresat la U.R.C.C. Dobrogea, care ne-a răspuns că Fabrica de țevi Roman a livrat țevile fără să indice prețul de desfacere cu amănuntul! Și deci...

— Am înțeles! Fabrica de țevi Roman e vinovată!

— Așa am spus și noi! Și am publicat în revistă o notă în care criticam fabrica! Eu atîta am avut de spus!

— Bine, stai jos! Tu, de la U.R.C.C. Dobrogea!

— Uite ce e, prea sfinte, noi...

— Ascultă! îl întrerupse regele, termină cu „prea sfinte” că încă n-am murit!

— Păi, „maestre” nu vrei, „prea sfinte” nu vrei, tovarășe nu-ți spun, să mă tai!

— Spune-mi majestate!

— Nu vă supărați, dar nu mi se dă gura! Am impresia că asta miroase a periură și eu nu sînt servil!

— Bine, atunci spune-mi Solomoane!

— S-a făcut! Eu, Solomoane, atît am avut de spus!

— Ce?

— Ce-a spus tovarășul de la „Urzica”! E just!

— Să-mi plesnească mie o țeavă, dacă e just! izbucni cel de la Fabrica de țevi.

— De ce? întrebă regele.

— Pentru că U.R.C.C. e vinovat! Ne-a făcut nouă comanda și ne-a indicat beneficiar pe I.C.R. Fetești, fără ca să aibă el însuși o comandă de la I.C.R. Fetești! Și beneficiarul de aceea n-a ridicat țevile, pentru că nu avea nevoie! Livrarea noastră e perfect legală!

Regele Solomon căzu pe gânduri și-i șopti marelui sftenic:

— Au venit ăștia cu o chestie care m-a încuiat! Mult mai simplă era povestea cu copilul! Ce zici, să încerc iar figura cu sabia?

— Nu ține! șopti marele sftenic. Ce să faci cu sabia în problema țevilor?

— Păi, atunci ce le spun ăstora? făcu regele. Că dacă nu le rezolv problema, mi se duce dracului tot prestigiul de băiat deștept! Ia uite în ce belea am intrat! Mai bine nu-i primeam! Trebuia să spun că-s în ședință!

— Acuma e tirziu! Știi ceva, mărite rege? Spune-le să vină mîine și mai vedem noi...

— Nu pot! Chestia cu „vino mîine” e fumată! Vrei să-mi iasă zvon de birocrat? Frumos ar suna peste mii de ani, să citești în cărți: „Birocrația la curtea regelui Solomon”. Nu, nu pot! Ce fac?... AFI Știi ceva? Dăm un telefon la Arbitrajul de Stat.

Vorbi cu Arbitrajul de Stat o jumătate de oră. Apoi comunică hotărîrea:

— Eu, regele Solomon, hotărîsc...

— Aiurea, spuse cel de la U.R.C.C.! Tu nu hotărîști nimic! Arbitrajul de Stat!

— Nu mă întrerupe, că te dau la lei și o să te facă praf! Că și tu ai făcut praf 42 000 lei! Deci, tu ești vinovat, U.R.C.C. Dobrogea! Fabrica de țevi Roman are dreptate! Tu n-ai luat nici măsurile necesare pentru distribuirea țevilor la alți beneficiari care aveau nevoie! Plătește țevile, penalizările și taxele de arbitrare!

— Ura, Solomoane! strigă cel de la fabrica de țevi. Să fii sănătos și la mai mare!

— Ce „la mai mare” că doar împărat n-o să mă facă! Hai, du-te și mulțumește Arbitrajului de Stat!

Apoi se adresă marelui sftenic.

— Cine urmează?

Cei trei împincinați ieșiră înclinîndu-se. În anticameră așteptau două femei care aveau între ele un copil.

— Iar? făcu cel de la „Urzica”. Și voi vă certați pentru copil?

— Da! făcură ele.

În mintea celui de la U.R.C.C. încolții ideea răzburării. Se apropie de cele două femei și le șopti:

— Băgați de seamă! Cînd o ridică sabia ca să taie copilul, să nu strige nici una nimic! Să vedem pe unde scoate cămașa!

Se spune că de la chestia asta, a făcut regele Solomon icter.

SADI RUDEANU

STUDIU DUPĂ MODEL

DACĂ PLOUĂ!

— Bună ziua! Uf, ce ploaie îngrozitoare... Aveți farfurii?
 — Avem!
 — Mari sau mici?
 — De toate felurile...
 — Îmi arătați?
 — Cu plăcere! Poftim...
 — Crezi că astea mari sînt mai bune?
 — Toate sînt la fel de bune! Porțelan veritabil!
 — Veritabil?
 — Absolut!
 — Fără nici un amestec?
 — Fără...
 — Nu se sparg?
 — Numai dacă le scăpați din mîină...
 — Dal! Va să zică se sparg?
 — ...
 — Atunci n-am ce face cu ele dacă se sparg...
 — Doar n-o să le trîntiți!
 — Poți să știi? Dacă totuși le trîntesc? Se fac țândări?
 — Se fac!

— Dar farfuriile care nu se sparg n-aveți?
 — Cum nu! Avem! Din tablă ori din material plastic...
 — Vă rog să-mi arătați...
 — Imediat! Sînt frumoase...
 — Dumneata din care mă sfătuiești să iau?
 — Toate-s frumoase. Parcă astea din plastic sînt mai cochete.
 — Parcă, ori sigur?
 — Sigur!
 — Eu nu sînt sigur...
 — Luați din tablă...
 — Păi nu spuneai că cele din plastic sînt mai frumoase?
 — Spuneam, dar dv...
 — Ce-i cu mine?
 — Vă hotărîți greu...
 — Dacă plouă!
 — Ce legătură are ploaia cu farfuriile?
 — Are, ce știi dumneata!
 — Mă rog!
 — Cui vă rugați?
 — Așa vine vorba...
 — Mda, vorba vine... numai mie nu-mi vine ideea ce farfurii să cumpăr...
 — Luați din fiecare sortiment cîteva bucăți...
 — Asta parcă ar fi o soluție... dar te-aș ruga să-mi spui...
 — Ce anume?
 — Cum trebuie să le țin?
 — Curate!
 — Nu, în privința aranjării...
 — ...
 — Cele de tablă deasupra, ori dedesubt?
 — Cum vrei dv.!
 — Nu cred! Trebuie să existe și-aici vreo regulă...
 — Nu există! Aranjați cum doriți...
 — Zău? Așa să fie oare?
 — Categorie! Să vă pun la pachet o duzină?
 — Nu, mulțumesc! Nu vezi c-a stat ploaia? Bună ziua!
 — ...!

I. RAMURĂ

ZICALĂ VECHĂ

Zicala:

„Să nu te bagi unde nu-ți fierbe oala“
 De-un timp a început să nu ne placă,
 A devenit îngustă și săracă.
 De altfel ni se pare
 Că are-un iz greșos de nepăsare.
 E-o zicătoare de-nstărit sătul,
 De prost fudul
 Care se culcă seara și nu-i pasă
 Că peste drum de dinsul arde-o casă,
 Pînă la ceasu-n care vîlvătaia
 Îi mistuie pătulul și odaia,
 Uitînd că focul, neștiind zicala,
 Se bagă unde nu-i prea fierbe oala.

PAVEL MIHĂILEANU

UNUI „COMPETENT“

Nu! Nu aș vrea să fiu un dirijor
 Cînd un „estet“ pe care-l știu în sală
 Confundă Opus 5 în mi major
 Zicînd că-i „Simfonia pastorală“.

N-aș vrea să fiu nici pictor de talent
 Cînd alt „estet“, voind pe-o cuconiță
 S-o farmece, confundă competent
 Pe Theodor Pallade cu Tonitză.

În schimb, aș vrea să fiu un jucător
 De fotbal cu un șut care nu iartă
 Ca pe acest „estet cunoscător“
 Să-l degajeze de pe teren, prin poartă.

O. COSTACHE

Desen de S NOVAC

— De ce te apucași dumneata, mamă, să spargi lemne? Asta e treabă pentru bărbaji, așteaptă pînă vine tata de la serviciu...

Desen de C. CRĂCIUN

CODAȘUL: — E timpul să strîng și eu recolta!

DIN CICLUL „UNA BOACĂNĂ“

= P E T E R E N =

Calul mergea la pas, trăgând anevoie șaretă în care dăruitau Lupu Gheorghe, dirigintele oficiului P.T.T.R. Maliuc, raionul Tulcea, și Rădulescu Ovidiu, revizorul contabil. Era cald tare. Soarele îi moleșea pe cei plecați în inspecție pe teren. Ambii moțâiau și își treceau cînd și cînd limba peste buzele uscate.

— Rădulescule!
— Aud!
— Tu, dacă n-ai fi revizor contabil, ce-ai vrea să fii?

— Șpri! Ioftă Rădulescu, plescăind din buze. Dar dumneata, tovarășe Lupu?

— Halbă!...
— Greu.
— Țap...
Și calul mergea la pas. Au intrat în satul Vultur.

— Soarele ăsta mi-a aprins imaginația, spuse dirigintele.

Și coborînd din șaretă au intrat în curtea primei case.

— Cu cine am onoarea? îi întîmpină vesel stăpînul casei, pe nume Danilov Tihon.

— O să vezi dumneata imediat! zberă dirigintele. Și, arătînd cu degetul spre Rădulescu, tună în continuare: Știi dumneata cine-i dumnealui?

— Nu știi cine e dumnealui, răspunse Tihon. De altfel nu știi nici cine ești dumneata.

— A, nu știi cine sînt eu?... Eu sînt cel care a venit cu dumnealui.

— Și pentru ce-ați venit cu dumnealui? întrebă nedumerit Tihon.

— O să vezi dumneata pentru ce am venit cu dumnealui.

Tihon deschise ochii mari, privi năuc de la unul la celălalt și nu pricepu nimic.

— Dumneata, cum se vede, ești cam greu de cap! se înfurie Lupu Gheorghe. Du-te-n casă și pune masa.

— De ce să pun masa?...

— Ce-ți spuneam, Rădulescule? E greu de cap. Auzi întrebare! Pentru ce să pună masa! Păi bine, omule, de 5000 de ani se pune în fiecare zi masa, și n-ai aflat încă pentru ce? Pentru că ni-e foame.

— Pentru că ni-e foame, adăugă dirigintele, și pentru că dumnealui, Rădulescu, e inspector financiar.

— Inspector financiar? Și ce-i mă rog la mine, ripostă Tihon, cantina secției financiare?

Pînă la urmă, „inspectorul financiar“ l-a convins pe

Tihon Danilov să-i invite la masă. Au mîncat ce-au mîncat, au băut ce-au băut și ceea ce n-au băut au luat cu ei la damigeană.

— Nea Tihone, mulțumim pentru masă și rămîi sănătos.

Numai că nea Tihon n-a rămas sănătos, ci a plecat sănătos la sfat unde a reclamat despre pofta de mîncare a celor doi.

— Acu' ce facem, tovarășe diriginte? întrebă amețit de băutura Rădulescu. Ne vedem de-ale noastre sau ne vedem de-ale lor?

— Cum adică de-ale lor?

— Păi, uite, în curticica asta ce de păsări. Înghesuială mare.

— Să le mai desconggestionăm. Dar... dar... pe care poartă intrăm?

P-aia din dreapta, saup-aiadinstînga?

— P-aia de la mijloc...

— Nu-i decît o singură poartă, le strigă de după gard stăpînul casei, Ifrim Teodorov.

— O... singură poartă? își impletici limba Rădulescu. Și e de intrare sau de ieșire?...

Au intrat. De data asta, luă cuvîntul Rădulescu. Îl luă atît cît putu:

— Dumnealui e Lupu Gheorghe și e de la sfatul regional. Înțelegi?

— Înțeleg.

— Ei bravo! Care va să zică nu ești greu de cap ca celălalt. Dumneata te pricepi la adunare?

— Mă pricep, rosti Ifrim.

— E foarte bine. Treci la coteș, fă adunarea și prezintă-te la raport cu patru rațe și cinci găini. Pané, fripte și pe varză. Tovarășul e de la sfat...

— Verifică șeptelul?

— O să vezi dumneata ce verifică. Pînă una alta, pregătește și un vin bun, verificat.

— Vin găsiți la bufet. Are și friptură de rață și de găină.

— Așa vorbești dumneata cu un for superior?...

— Ia lăsați-vă de astea! ripostă Ifrim. Cunosc eu mai bine forurile decît voi. Forurile nu se prezintă în halul ăsta...

— Aha! Ne insultă în exercițiul găinii... asta... în exercițiul funcțiunii!... Îți facem proces-verbal... Ți-o spun pe rață... asta, pe față!

— Poftiți să-l scrieți aici, la masă, adăugă Ifrim.

— Aha, ne invită la masă, șopti Rădulescu. A întors-o...

Și au luat loc la masă.

— Ce ne servești? întrebă rece și distant dirigintele.

— Toc și cerneală. Să întocmiți procesul-verbal.

— Așa? Atunci scrie, Rădulescule. Scrie așa: „Subsemnații, pe cînd ne aflam în interes de coteș... de serviciu, la cetățeanul“... nea Ifrime, două rațe și anulăm procesul... nu? Bine, scrie Rădulescule mai departe: „cetățeanul Ifrim Teodorov ne-a poftit la masă, și ne-a servit în mod premeditat cerneală necomestibilă“... nea Ifrime, o rață și-o găină, ce naiba, oameni sîntem ... nu? Bine, scrie mai departe, Rădulescule: „acest analfabet care nu știe să facă o adunare, fapt constatat chiar de noi la fața locului a declarat“... nea Ifrime, barem o damigeană cu vin, că s-a terminat cerneala și dacă ne-apucăm să scriem cu chimic, nu se mai șterge. Nu? Bine! Rădulescule, scrie mai departe. Sau nu, mai bine plecăm mai departe, că ăsta nu-i om de-nfeles. Sal'tare, nea Ifrime. Unde-i poarta? Nea Ifrime, n-auzi? Pe unde ieșim?

— Mă-ntreb și eu...

I. AVIAN

„Alpinista“

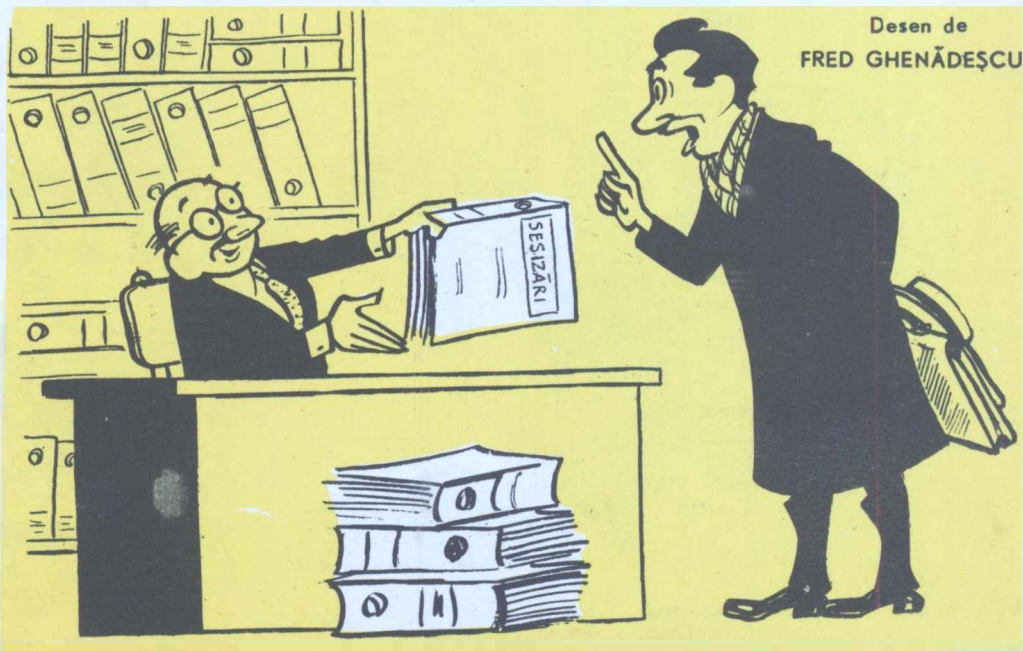
Descinsă pe meleaguri carpatine
Se scoală pe la ora zece și
Începe adecvat a se găti
Cum șade unei alpiniste bine.

Cu pantaloni cam strîmși, cu hanorac,
Bocanci maro cu șinte în picioare,
Un piolet uriaș la cîngătoare
Și — doldora — în spate un rucsac.

Apare spre amiază pe șosea,
Răspunde mîndră celor ce-o salută,
Convinsă fiind o sută cinci la sută
Că prima alpinistă este ea.

Urcușul nici gîndește să-l înfrunte,
Fiîndcă-un lucru e necontestat:
Cînd un Predeal întreg te-a admirat
Ce poți găsi în plus pe-un vîrf de munte?

FLORIN IORDĂCHESCU

— Aproape întotdeauna dintr-o sesizare se desprinde ceva folositor!
— La noi n-o să vedeți ceva desprins: cum primim o sesizare o fixăm în dosar și o închidem în dulap!

Faruri în noapte

— Roman de aventuri care cuprinde o singură aventură deoarece a doua nu a avut loc —

CAPITOLUL I

Era o seară cu cerul plin de stele. Trecătorii, unii cu sacoșe, unii cu neveste, alții cu pachete, păseau agale spre casele lor. Pe strada Flămînda, locatarii se aflau la masă. Mincă liniștiți, cînd de afară se auzi tusea puternică a unui eșapament. S-au repezit la ferestre și au văzut o autobasculantă al cărei șofer executa măiestre rotiri de volan pentru a trage ditamai mașină lîngă bordură. Și, după numai cîteva minute, liniștea a coborît din nou pe strada Flămînda. Totul intrase în normal, iar unii în pat

CAPITOLUL II

Deși liniștea acelei seri abia coborise, s-a... ridicat din nou. De data asta datorită unui potpuriu de romanțe interpretat la două voci, cu deosebită intensitate și mai cu seamă cu profundă răscolire sentimentală. Interpreții, Ion Dobre și Aurelian Vipie, cîntau cu „of“ plus „oleu“ minus orice jenă și mergeau sprijinindu-se unul de celălalt pentru a nu scăpa din... mîna restul de echilibru ce le mai rămăsese după închiderea restaurantului din care ieșiseră... saturați de băutură. Ajungînd în dreptul autobasculantei în care șoferul nu se afla, putem spune că ne aflăm la un pas de

CAPITOLUL III

În fața mașinii, interpreții s-au oprit din mers. Mîntea însă le umbla de colo pînă dincolo, dar în nici un caz prea departe. Apoi s-a oprit. Drept urmare, ambii s-au suit în cabină. La volan a trecut Ion Dobre. Fiînd mai turmentat cu peste cinci sprîțuri decît amicul său, era și mai inconștient. Așa că a apăsat pe un buton, a apăsat pe al doilea, apoi pe amîndouă odată, pe urmă a înfipt piciorul într-o pedală și gata! Eșapamentul a intrat într-o nouă... criză de tuse. Smucită din loc, autobasculanta a început să înainteze în zig-zag, răscolind praful de lîngă bordură, precum și freza unui cetățean care, trecînd tocmai atunci prin acel loc și văzînd scena, i se făcuse părul măciucă.

CAPITOLUL IV

Sporindu-și viteza din ce în ce, mașina spinteca întinericul cartierului Crîngăși. Un scurt viraj însoțit de inevitabilul scheunat al pneurilor și autobasculanta a început să circule pe strada Fani Marinescu, descriînd în mers diferite sferturi de figuri geometrice. Ion Dobre — care conducea și care, de fapt, nu știe să conducă, dar care, chiar dacă ar ști, tot nu putea conduce fiind beat — a observat deodată un fenomen unic. Un zid pe care o micuță tăbliță indica timid nr. 3, venea înspre mașină. Iluzie optică? Nu! Imagine invers captată de ochii împăienjeniți de produse alcoolice. „Fenomenul“ a luat sfîrșit imediat ce autobasculanta a intrat în acel zid, în dosul căruia se găsea un pat. Și în pat, la acea oră, era prezent un cetățean. Locatarul dormea acoperit cu o plapumă despre care veți afla amănunte și în

CAPITOLUL V

Cînd zgomotul contactului basculantei cu zidul l-a trezit, cel aflat sub plapumă a făcut ochii mari. Lîngă noptieră a văzut radiatorul incins al autobasculantei, iar lîngă papuci cioburile farurilor. A vrut să se dea jos din pat și a încercat să dea plapuma deoparte. Imposibil! Peste mătasea albastră a plapumei trona un morman de cărămizi care ridicase simțitor greutatea specifică a acestei învelitori. Și atunci s-a pus omul pe... descărcat, dornic ca imediat după ce va termina treaba să iasă din casă, să-i mulțumească lui Dobre că i-a stricat doar somnul și zidul... Dar n-a apucat să-l mai găsească. Luase Dobre drumul spre

CAPITOLUL VI

în care vă recomandăm să citiți

CAPITOLUL VII

La Tribunal, Ion Dobre a rămas foarte surprins auzind ce se spune despre el. Cu toate astea, cînd judecătorul a pronunțat condamnarea, l-a crezut pe... cuvînt. Prea vorbea serios...

DAN MANOLESCU

Fi-ipe nume!

In rubrica aceasta nu fac glume, Voi spune ticăloșilor pe nume.

Își vîră hoțul laba lui cea lungă
La tine-n pungă
Și tu, mă rog, te manifesti cuminte
Cu spirite și jocuri de cuvinte
Frinat de o delicateță toantă
De-a nu scăpa vreo invectivă-n poantă.

Sau vine bețivanul oșărit
Umplut de băutură pină-n gît
Și-mpins de o lăuntrică vâpăie
Își leșină nevasta în bătaie,
În pauze cu-njurături de mamă,
Drept care ai compus o epigramă
Destul de fină, unde, cu umor,
Afirmi că vinu-i rău sfătuitor.
Te cred, și s-a părut mai potrivit
Decît să-i urli: „Ești un troglodit,
O brută care-și pierde la beție
Cel de pe urmă rest de omenie“.

Eu, de Enache Anghel*) am dedus
Că-n fiecare noapte-i prost dispus;
N-am cercetat diversele motive.
Subiective sau obiective,
Ce-l fac pe taxatorul supărat
Să se exprime-atît de „colorat“:
— Păi de ce n-ai, bă boule, mărunt?
(Se adresează unui om cărunt)
— Și tu ce tot te-nghesui ca o vacă?
Te-ai supărat? Ei, lasă c-o să-ți treacă!

Catîr, bou, bivol, juncă și vițel
Pe toți îi pomenește din șeptel
Încît oricine-ar fi dispus să creadă
Că Anghel a crescut într-o cireadă
De care s-a pierdut întîmplător
Și s-a trezit deodată taxator.

Enache Anghel, mă gîndesc anume,
Cum aș putea exact să-ți zic pe nume?
Te rog să crezi că sarcina mi-e grea
Și că doresc s-o trec în seama ta.
Tu care ești maestru-n epitete
Gîndește-te, de poți, mai pe-ndelete
Și-alegeți unul, cel mai indicat,
Dar vezi, acum să nu fii delicat.

MIRCEA PAVELESCU

*) Taxator pe tramvaiul nr. 28, Depoul „Ilie Pintilie“.

PUTEREA OBIȘNUINȚEI

Desen de V. TIMOC

— Vă caută soția. Ce să-i spun?
BIROCRATUL: Spune-i să... vină mîine!

Cetățenii Tentiuc Nicolae și Georgescu Ion din comuna Dulgheru, raionul Hirșova, au consumat clandestin energie electrică, avînd și instalație necorespunzătoare.

— Vezi că arde și clandestin?
— Dar dacă ne prinde ne arde oficial!

Desen de H. LERU

Stăteam toată familia în jurul mesei și mîncam felul doi, cînd soră-mea ne-a comunicat lapidar:

— Mă căsătoresc.

Eu, care tocmai aveam o sarma în gură, am înghițit-o fără să-i mai simt gustul, tata, asemenea unui spadasin, a rămas cu sarma în aer, înfiptă în furculiță, iar mama atîta a mai putut înghina:

— Vestea asta ține loc de felul trei, că nu mă mai țin picioarele să aduc și compotul.

Apoi a început un torent de întrebări:

— Cine e băiatul?

— Viitorul meu soț.

— Cum îl cheamă?

— Dragul meu!

Precum și alte întrebări și răspunsuri la fel de inteligente: În încheiere, sora mea ne-a avertizat că peste o lună are loc logodna. Am ciocnit toți un Odobești, în afară de mama, care a ciocnit o valeriană.

Eu, care îmi cumpărasem de curînd o stofă splendidă, m-am grăbit s-o duc la cooperativă ca să-mi întîmpin viitorul cumnat în gabardină. Am intrat la cooperativa de croitorie „Îmbrăcămintea” din strada Dobrogeanu Gherea nr. 2. Întreb de responsabil. Apare:

— Tovarășe responsabil, soră-mea se mărită și...

— Articole pentru nunți, a doua stradă pe stînga. La noi e unitate numai pentru înainte și după nuntă. Costume obișnuite.

Îl lămuresc despre ce e vorba.

— Se face! m-a asigurat tovarășul Arrigoni Ernest. Cu un asemenea costum o să dai gata invitații!

— Și dumneata cînd mi-l dai gata?

— Cel mai tîrziu într-o lună.

— Și cel mai devreme?

— Noi nu executăm cel mai devreme, noi executăm cel mai tîrziu.

Mie îmi plac oamenii spirituali și de aceea mi-a plăcut tovarășul Arrigoni. Mi-a plăcut mai cu seamă fiindcă mi-a fixat proba întîia peste o săptămînă. Am primit bonul nr. 89 — 90 și am plecat.

Am sosit la termenul indicat:

— Ei, tovarășe Arrigoni, cum a ieșit?

— N-a ieșit, abia a intrat.

— Cum adică a intrat?

— Adică i-a făcut foaia de internare și l-a băgat în spital. Mline îl taie.

— Croiala?

— Apendicita.

— Nu pricepe.

— Nici el nu pricepe. Dar așa i-au spus medicii: „Meștere, e vorba de apendicită. Te internăm, te operăm și în scurtă vreme îți vezi iar de lucru”. Ghinion! Tocmai

meșterul care trebuia să-ți lucreze costumul...

— Și cînd să trec iar?

— După operație.

— Bine, dar foarte curînd e logodna sorei mele.

— Amînați-o pînă după operație.

Sau nu, o dau eu altui meșter.

— Să n-aibă apendicită.

— Nu! ulcer.

— Unul cu gastrită n-aveți? Că la gastrită crizele țin o oră, două, și după aceea își poate vedea omul de lucru.

— Treceți peste o săptămînă. Mă ocup personal. Sărutări de mînă logodnicei.

Am revenit după zece zile. Mă întîmpină vesel responsabilul:

— Tovarășe, cumperi o motocicletă?

— Nu.

— Păcat. Aproape nouă.

— Dar proba...

— Proba e făcută. Trei mii de kilometri parcurși în condiții optime. Chilipir! Dacă ești amator o iei imediat.

— Și haina?

— Haina n-o iei imediat. Ghinion. Meșterul căruia i-am dat-o

în lucru, a suferit un accident de motocicletă. A trecut peste stop.

— Și eu?...

— Și dumneata treci peste o lună.

— Dar săptămîna viitoare e logodna...

— Nu-i nimic. Logodna e o formalitate. Nunta contează. Și în definitiv nu haina face pe om.

— Asta așa e, dar văd că la dumneata nici omul nu face haina.

Am plecat. Am revenit după o lună. Ghinion! Gabardina mea băgase în spital pe al treilea. De frică să nu rămînă cooperativa fără meșteri, n-am mai trecut pe acolo trei luni. Și în a treia lună, iată-mă din nou. Mă întîmpină, supărat foc, tovarășul Arrigoni:

— Se poate, tovarășe? Nu mai dai pe aici? Nu te mai interesează ce face gabardina?

— Mă interesează. Ce face?

— Bine, sănătoasă!

— Slavă domnului! Atunci facem proba.

— Nu, n-ai înțeles. Gabardina e bine, sănătoasă, dar meșterul e bolnav. Așa că... sărutări de mînă logodnicei.

— Tovarășe, peste o lună e nunta.

— Da? Ei, dacă e așa, se schimbă treaba. Nu-i mai transmiteți sărutări de mînă, îi transmiteți felicitări și viață lungă.

— De ce viață lungă?

— Ca să apuce să-și vadă fratele în costumul nou de gabardină.

Îmi plac oamenii spirituali și de aceea mi-a plăcut tovarășul Arrigoni. Și mi-a plăcut mai cu seamă fiindcă nu face umor de dragul umorului, ci umor cu tendință. Cu tendință de amînare.

Ieri sora mea a aniversat trei luni de la căsătorie. N-am fost la petrecere.

Am fost la proba întîia...

I. A.

Desen de V. VASILIU

Creșterea păsărilor —
izvor bogat de venituri

PUNGUȚA CU... MULȚI BANI

*Stanțe
pentru vară*

*Bronzată, decoltată și-nflorată
În rochie de stambă și căldură
Domnește vara blondă și pudrată
În aer, în orașe și-n natură.*

*În cinstea verii chiar bătrînul soare
Buchet de raze în mînnuchi i-adună
Și-n colțul stabilit, de depărtare,
Tîrziu și-duce aminte să apună.*

*De dragul verii a-nflorit culoarea
Pe fustele pestrițe de umbrele,
În cinstea verii reproduce marea
În apă lampioanele de stele.*

*În cinstea ei înșiră litoralul
Coloanele construcțiilor noi
Și poartă staniolul mării valul,
Din largul semicircular, spre noi.*

*De dragul ei sint ștrandurile pline
Și pe Snagov triumfiuri de regată,
În cinstea ei prind parcă să se-ncline
Cu salutarea lor imaculată.*

*În ciuda ei nu merg decît la soare,
În contra ei casata te imbie,
De dragul ei sint pionieri la mare,
În cinstea ei această poezie.*

CONSTANTIN OTTESCU

ÎI E SETE DE COLABORARE

- Dă-mi mâna, dragă John Bull...

Desen de I. GANF (din „Krkodil” - Moscova)

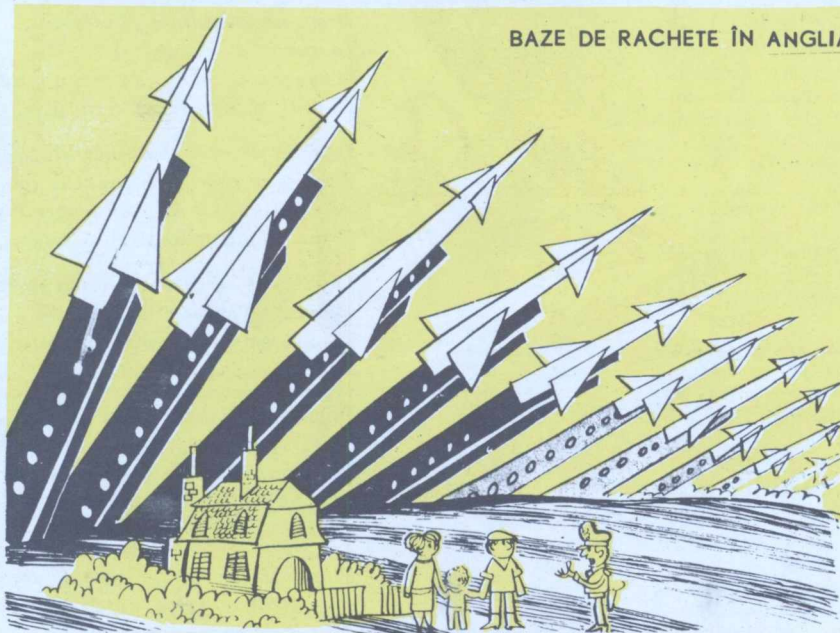
VOR

Desen

Secretarul general al O.N.U. a d
nu poate să ia atitudine împotr
portu

BAZE DE RACHETE ÎN ANGLIA

Nu vă înțeleg, nici în umbra acestor arme minunate nu vă simțiji bine?

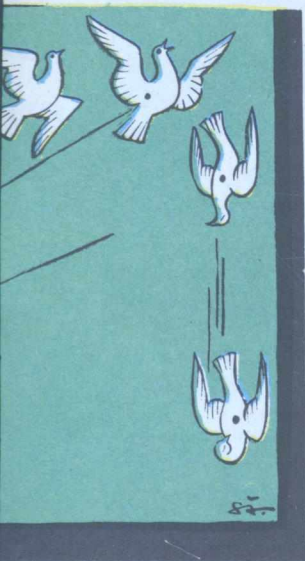
Desen de A. MESZAROS - (din „Ludas Matyi” - Budapesta)

- Dos

Desen de

APTE

STEMBERA - (din „Dikobraz” - Praga)

RECUNOASTEREA INDEPENDENȚEI ÎN CADRUL COMUNITĂȚII FRANCEZE

Desen de ST. SRNABOJOV (din „Știrșel” - Sofia)

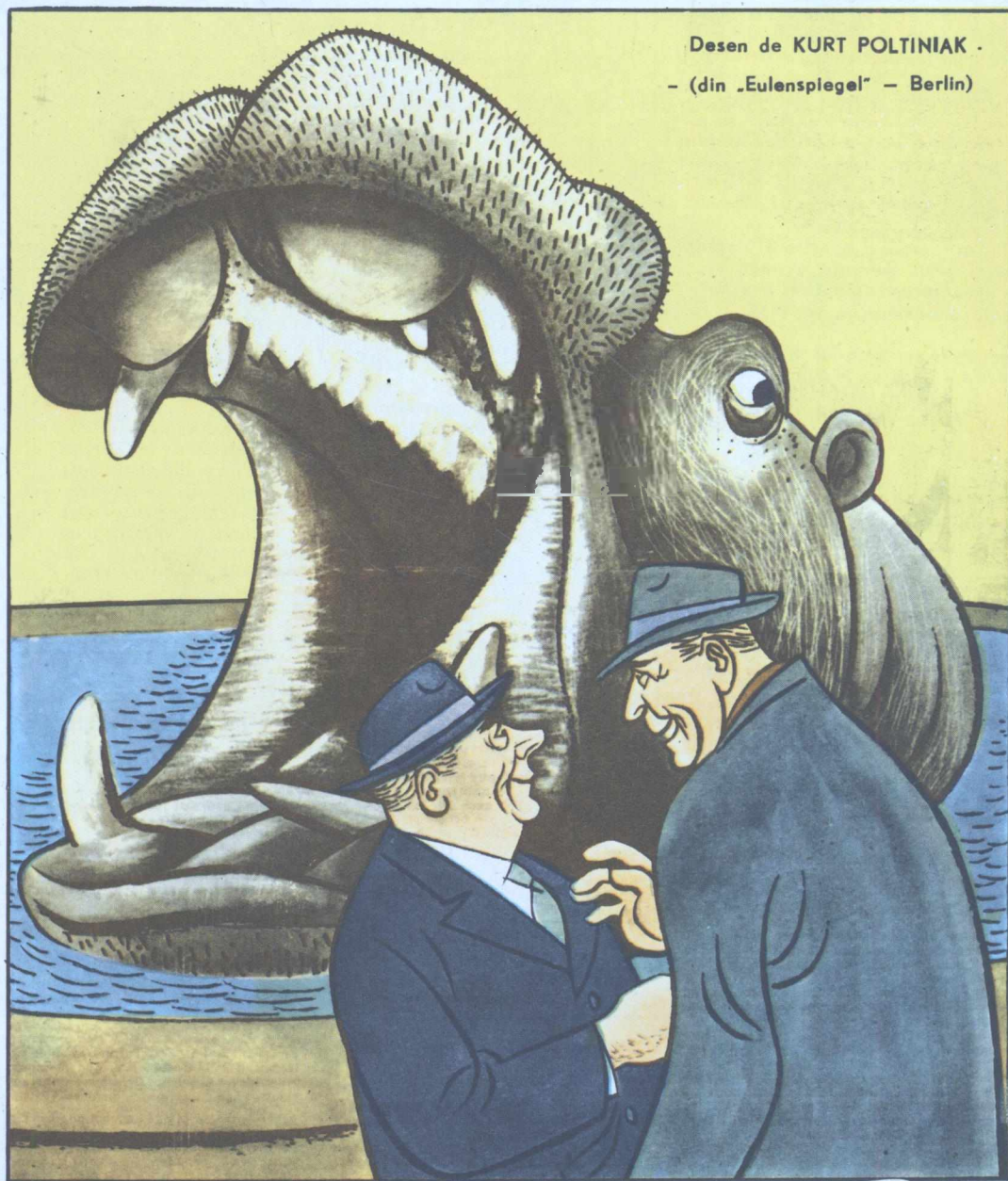
că din cauza lipsei de documentație
celor săvârșite de către colonialiștii
Angola.

nu e complet...

FERSTER (din „Szpilki” - Varșovia)

Desen de KURT POLTINIAK
- (din „Eulenspiegel” - Berlin)

- Apropoi Ai auzit ultimul discurs al lui Strauss?

Stringerea la timp a recoltei preîntîmpină scuturatul spicelor, asigurînd în felul acesta recoltarea integrală.

Teoria chimiei

Colegul meu de curs, în tren spre mare,
Mi-a demonstrat cu multă vervă-n ton
De-a lungu-a șase stații și-un canton
O teorie... (despre ce îl doare):

— Examenul, bătrîne-i, loterie!
Am tras biletul neciștigător
Și-acuma, drept urmare, sînt dator
Cu o restanță-n toamnă la chimie.

O să te-ntrebi probabil de îndată
Ce caut eu în tren spre litoral
În loc să-nvăț? Dar totul e normal:
Merg ca să fac chimie aplicată.

Nu înțelegi? Să-ți spun pe îndelete:
Făcînd la mare hidroterapie
Voi acționa-n domeniul de chimie
Cu H₂O și ultraviolet.

Iar dacă ținem seama că-n decor
Există clor și natriu și siliciu
Acesta este cel mai bun indiciu
Că marea-i un perfect laborator.

Cînd voi simți că s-a cam dus sezonul
Mă fac, colega dragă, luntre-punte
Și cu rucsacu-n spate urc la munte
S-analizez rășina și ozonul.

Ar fi un paradox, pentru-o restanță
Să stau peste formule aplecat
Cînd doar natura mamă mi le-a dat
În studiu acuma în vacanță.

Ai priceput succinta-mi teorie?
Nu-mi dai dreptate? Bine, nu insist!
Tu n-ai în tine stofă de chimist
Și nici măcar restanță la chimie.

PS:

Și parcă-l văd cum, tremurînd un pic,
Trage-un bilet: „Izvoare sulfuroase“
Și cum exclamă crunt, făcînd grimase,
Ce ghinion! Și n-am fost la Slănic!

ION RUȘ

— Acuma, că ai vacanță, de ce stai aici? Du-te, joacă-te în stradă cu copiii, că vezi bine că n-am timp de finell!

Desen de P. ȘERBAN

— Ce fel de bărbat ești, de nu poți aduce o pîine în casă?

Desen de V. VASILIU

COOPERARE CURĂBDATE

Nimic nu mă deranjează mai rău, pe lumea asta, ca omul pisălog. Țsta pică totdeauna cînd ești mai liniștit și-ți vezi de treabă, exact ca o ploaie torențială care te prinde în grădina la cinema, tocmai la mijlocul filmului.

Pentru mine, prototipul pisălogului e Pande de la Aproximare. Dar nu de la fabrica noastră. De la fabrica vecină cu noi, pentru care avem comenzi în cooperare. Și cum eu sînt șeful producției, prototipul ăsta pică întotdeauna numai pe capul meu. Pică, pe nepusă masă, la diverse ore din program, prin viu grai, sau prin telefon. Barem dac-avea și el o oră anumită, mi-aș mai aranja și eu vreo ședință. Dar așa, tocmai cînd aștept telefon de la nevastă-mea, cine mă sună? Pande:

— Alo! Bine că te găsesc, pe dumneata te căutam. Noroc!

— Ce noroc? Țsta-i ghinion! Nici nu sînt aici, sînt într-o ședință!

— Cum nu ești acolo, dacă eu te-aud!

— Și ce dacă m-auzi? Nu sînt eu, e Popescu.

Dar Pande, ca orice pisălog, nu se dă bătut:

— Mă rog, dacă ți-ai schimbat numele, să fii sănătos. Mie spune-mi ce faceți cu carcacele, cînd le putem lua?

— Măi frățioare, dumneata îmi mănînci mie zilele și timpul din producție. Și ieri, și alaltăieri, și în fiecare zi mă pisezi cu același lucru. Spune-mi, dumneata n-ai altă treabă? Voi, acolo, în fabrică, n-aveți de lucru?

— Ba tocmai, e-avem. Dar din cauza carcascalor, pe care conform comenzii trebuia să ni le livrați luna trecută, stăm cu aparatele nemontate. Și avem plan...

— Ei, bravo! Și noi ce avem? Chermesă? Tot plan, și încă ce plan! Avem și pentru voi plan, la diverse piese, tot în cooperare.

— Știm asta și n-avem grijă. Ne-ați livrat din ele și pe luna viitoare. Dar ce facem cu carcacele, că e o comandă specială, în cooperare...

— Tovarășe! Ți-am mai spus: Răbdare! Că se face! Dar să nu mă pisezi mîine din

nou. Ai și dumneata răbdare și mai pisează-mă peste vreo două luni.

Dar a doua zi Pande a apărut din nou, nu pe fir ci pe ușă, să mă lămurească. Zicea că noi facem totul ca să depășim planul nostru și le dăm lor planul peste cap. Însă eu știu vorba proverbului: „De tine mi-e milă, dar de mine mi se rupe inima“. Așa că, înții planul nostru, primele noastre și pe urmă...

Ca să scap de Pande, am încercat toate mijloacele. De la afișe plasate peste tot cu: „Nu ne țineți de vorbă“ și pînă la instructajul portarului care-l întîmpină pe Pande cu celebra replică: „Doar peste trupul meu vei trece!“ Dar Pande apare invariabil și cotidian.

Pînă la urmă m-am gîndit să plec în concediu. Într-o lună, zic, se pot întîmpla multe. Poate se mută în alt post, poate în altă fabrică... mă rog, și scap de Pande și de carcacele lui.

Și într-adevăr am scăpat! M-am întors bronzat de la mare de vreo două săptămîni și de Pande nici pomeneală. Aproape uitasem de el, cînd, ieri, pe stradă, îl zăresc. Dau să intru într-un magazin să nu mă vadă. Degeaba, m-a prins:

— Să trăiești, tovarășe inginer! Și vă mulțumim în numele fabricii!

— Mie? Pentru ce?

— Nu dumitale, întreprinderii. Pentru carcace.

— Ei lasă, n-o lua așa. O să mă ocup eu și peste o lună, două, le luați.

— Cum peste o lună, nene? Le-am luat de acum două săptămîni.

— Cuuum? Formidabil!

Așa e cînd pleci în concediu și lași pe altul cu problemele producției. A confundat carcacele cu vreo altă comandă. Și asta tocmai cînd mă obișnuisem cu bietul Pande. Și nu pricep de ce m-a întrebare el, dacă nu cumva mai plec în vreun concediu, că vor să ne dea o nouă comandă...

ALEX. LĂPUȘNEANU

— Tovarășe, nu te superi, o întrebare: matale ești de aici, din Sighet?

— Da, tovarășe șofer!

— Nu știi, ăsta-i drumul spre Borșa?

— ăsta-i!

— Mulțumesc! La revedere!

— Stai! Vrei să te duci cu autocamionul la Borșa?

— Da! Dă-te la o parte să nu te izbesc! Să trăiești și numai bine!

— Să trăiesc, dar eu îți vreau și duminică numai bine!

— Mulțumesc!

— O fi, dar dacă o pornești pe drumul ăsta, nu te văd eu tocmai bine!

— Ei, fii pe pace, că sînt șofer cu experiență. Hai, spune-mi drum bun și dă-te la o parte!

— Ți-aș ura eu drum bun, dar ar fi o chestie formală! Cînd vrei să ajungi la Borșa?

— Păi, cît fac pînă acolo?

— Păi, faci! Faci vreo două luni!

— Ceee?

— Păi da! O oră drumul, plus reparații capitale, gata două luni!

— Stai frate, că am mers și acum trei ani pe drumul ăsta Sighet-Borșa și era un drum bun!

— Ei da, pe atunci era drum regional și ținea de Sfatul popular raional Vișeu! Acum, de cînd e drum național și ține de secția IV drumuri și poduri Satu Mare, abia se mai ține!

— Dar ce are drumul?

— E „degradat“!

— Cum e?

— Degradat! Așa-i zice! Adică s-o iei prin altă parte!...

— Pe unde s-o iau ca să dau în Borșa?

— Tot p-aici, dar ți-am spus că dai în reparații capitale! Ai treabă urgentă la Borșa?

— Am!

— Păcat!

— Ce păcat?

— Păcat de mașină!

— Dar secția din Satu Mare de ce nu repară drumul? N-are materiale?

— Are! Dar materialele stau grămadă la Borșa! Din 1959!

— Și de ce nu le pune pe drum?

— Păi, știu eu! Sînt materiale, nu? Arunci materialele așa în drum?

— Păi dacă-s pentru drum!

— O fi, da-s materiale!

— Poate n-a realizat sfatul raional contribuția în muncă!

— Ba da!

— Atunci?

— S-a refuzat contribuția!

— Cine a refuzat-o?

— Secția IV! A spus personalul de supraveghere că la ei se lucrează cu bani!

— Dar văd că drumul ăsta nu se lucrează de loc!

— Ei da, dar e cu bani! În 1961, au cerut o contribuție atît de mică încît sfatul popular raional nu-și poate realiza planul pe raion la contribuții! Vor comunele să dea contribuție, muncă și materiale, și n-au cui!

— Îmi stă mintea-n loc!

— Lasă c-o să-ți stea și mașina!

— Dar era podul ăla de lemn la ieșirea din comuna Moisei! L-au reparat?

— Atît?

— Păi ce, ăsta-i drum să vii mai des? Rămîne șeful secției în drum!

— Ei da, dar în mod normal, șeful secției IV drumuri îi șade bine cu drumul!

— Cu drumul ăsta nu-i șade bine!

— Dar Sighet-Borșa e doar tra-

— Au început să-l repare în 1959!

Tot secția IV drumuri și poduri din Satu Mare!

— Și l-au terminat?

— În șapte luni!

— Și cum a ieșit podul?

— Ca la șapte luni! Slăbuț, Mișcă.

— Și secția IV drumuri?

— Nu mișcă!

— Dar șeful secției IV drumuri de la Satu Mare nu vine pe drumul ăsta Sighet-Borșa?

— Vine așa, de două, trei ori pe an!

seu principal!

— Principal, dar eu zic să-ntorci!

— M-ai pus pe gânduri!

— Mai bine pe gânduri decît pe butuci!

— Mă duc la Secția IV să reclam! Hai, mergi cu mine?

— Nu pot! Eu rămîn aici! Nu vezi că-s cu căruța? Vreo cîteva ore o să fiu ocupat cu muzică populară!

— Cum adică? Ce muzică?

— Mi s-a rupt căruța-n drum!

Revanșarii vest-germani cer înarmarea Bundeswehrului într-un ritm cît mai accentuat

— Alege...
— Toate!

Desen de H. GUTTMAN

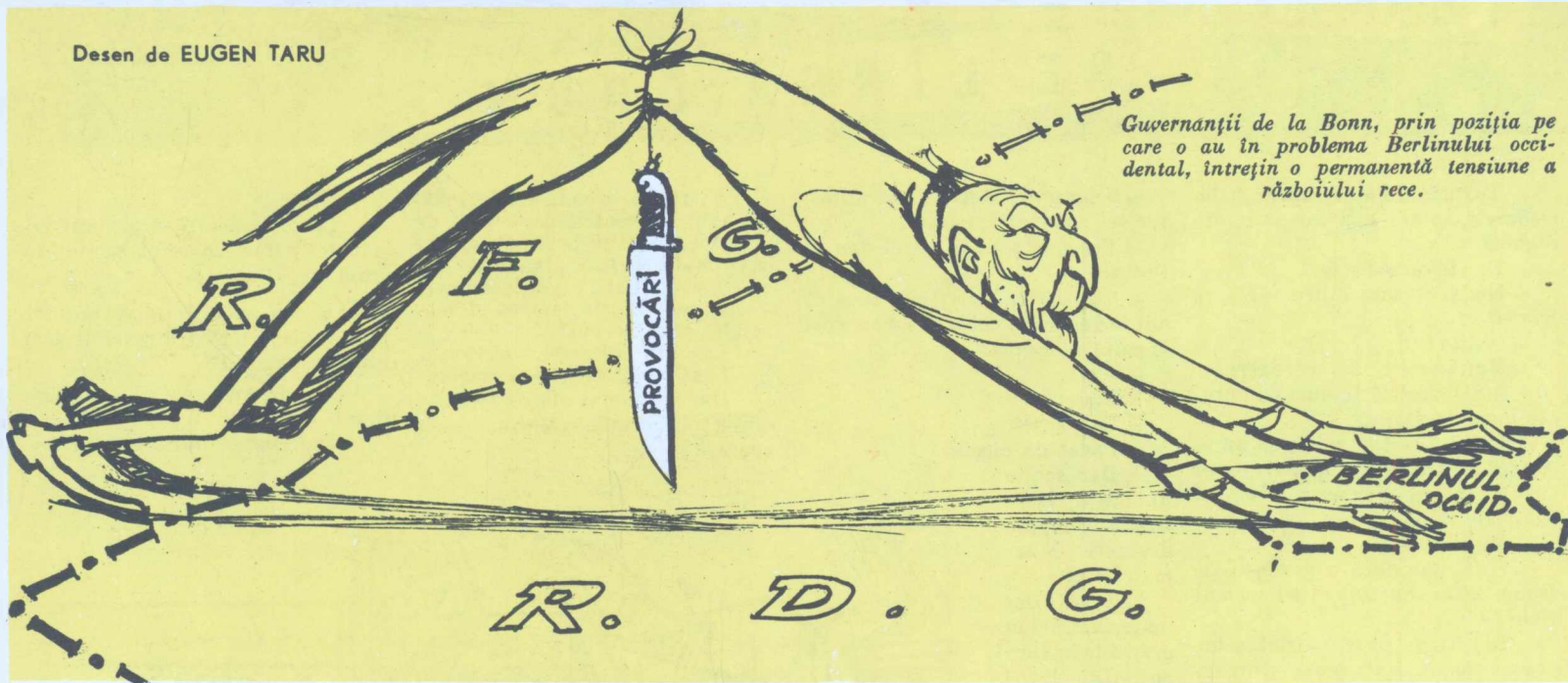
IDIILĂ

Ascultă, măi băiete,
Să judecăm puțin, pe indelete:
Era într-un amurg de primăvară
Cînd ai văzut-o, pentru prima oară...
Firește, ți-a plăcut, ai luat-o și
De-atuncea ea în fiecare zi
Momentele-ți de grea singurătate,
Le-a transformat în clipe minunate.
Pe cît imi amintesc o-apreciai...
Spuneai,
Că ea îți face ziua mai senină,
Că fără ea nu poate fi lumînd
Și mai spuneai... dar cîte nu spuneai!
Sentimental cum ești nici nu te mai
Gîndești că este anul și mai bine
De cînd ai luat-o și nu-ți aparține.

E bunul tuturor. Așadar
Să treci urgent pe la bibliotecar
Și s-o predai cît timp nu e... pierdută,
Altmînteri „fericirea“... se impuță.

MARIN OPRESCU
Salariat la uzinele „Mao Țe-dun“

Desen de EUGEN TARU

ADENAUER: — Cerem ca problema Berlinului occidental să rămână mai departe în suspensie!

= D E P E G L O B =

Fostul general francez Pierre Bigot a fost condamnat la 15 ani închisoare pentru participare la juciul din Algeria.

— Asta este prea de tot!
(Spun francezii, ne-ndoios)
Deși se numea Bigot,
Nu a fost prea... credincios!

În ciuda protestelor cetățenilor francezi, fostul general nazist Speidel continuă să stea la Paris în cadrul comandamentului NATO.

Ține în Franța să revie
Cu tot oprobiul mulțimei,
Căci orice criminal — se gte —
Se-noarce iar la locul crimei.

În Zanzibar a fost introdusă starea excepțională.

Nu-ncape absolut nici o-ndoială,
Dar starea asta-n țara de pe coastă
E denumită excepțională
Adică... excepțional de proastă.

Președintele Duvalier al Republicii Haiti a numit pe cei 58 deputați care formează Adunarea Națională.

Prin metoda curioasă,
În Haiti, natural,
E o adunare-aleasă,
Dar... de dînsul personal.

VICTOR TEODOR

Fel de fel toate la fel

Ofensiva inofensivelor distrugătoare pașnice

Excelența sa Herr Adenauer va avea în curînd opt distrugătoare de cîte 6000 tone. Construcția lor a fost propusă personal de generalul Norstad, justificînd că distrugătoarele sînt foarte necesare pentru... progresul tehnic. Adică, dacă s-ar opune cineva ca Germania occidentală să aibă distrugătoare, e ca și cum s-ar pune de-a curmezișul tehnicii. Te pomenești că de aceea erau atît de înapoiăți strămoșii noștri, pentru că n-aveau distrugătoare!

Eminent economist

După cum anunță „Liberation”, mr. Sterling Dudler, director adjunct la Institutul Bancar American a fost distins recent cu diploma de onoare „Economist eminent al anului 1960”. Fericitul eminent n-a putut lua parte la solemnitatea oficială de înmînare a diplomei de onoare, deoarece chiar în acea zi a fost arestat sub acuzația de a fi delapidat un fond de 20 000 dolari. Ce o fi făcut cu fondul, nu se precizează. Poate o fi mituit comisia care decernează diplome de onoare pentru economiștii eminenți...

Cît costă să fii uscat?

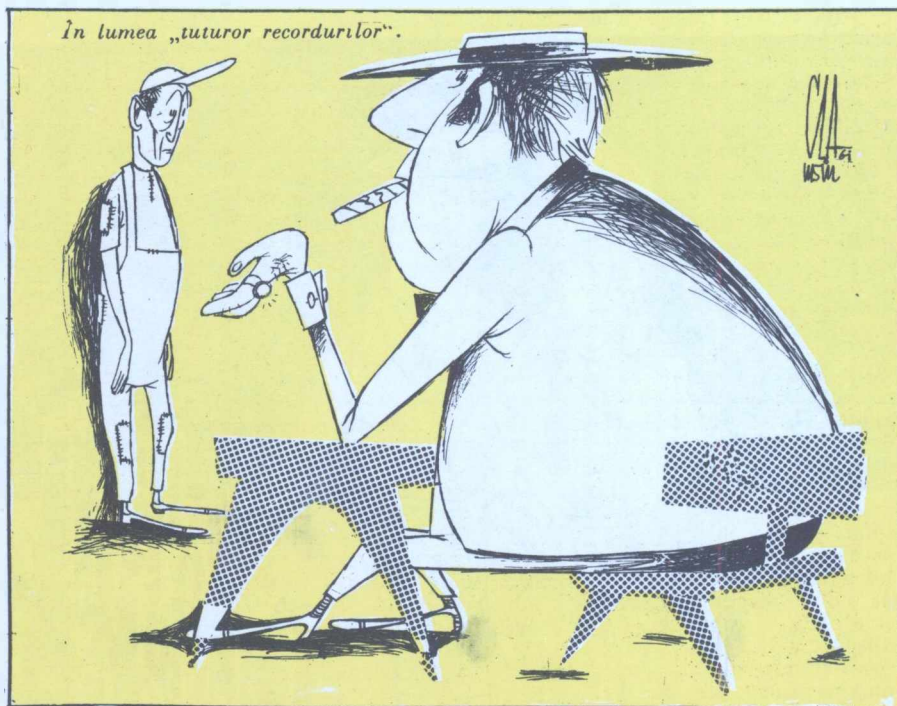
În Scoția, impozitul pe locuințe nu se plătește numai pentru locuințele locuite. Se plătește și pentru grajduri, șoproane, magazine și tot ce are acoperiș. În schimb, pe ce n-are acoperiș nu plătești impozit. Ceea ce l-a făcut pe un oarecare Richard Begg să dea jos acoperișul de pe propria lui casă, declarînd:

— Decît să plătești atîtea impozite, mai bine să plouă înăuntru!

Un ziarist a aflat cazul și l-a fotografiat pe mr. Begg la el acasă, plouat, sub o umbrelă. Ce vor face autoritățile cînd vor vedea fotografia nu știm. Nu știm, dar bănuim: probabil, vor introduce un impozit pe umbrele!

Se caută un titlu

Se caută un titlu potrivit pentru Lincoln Rockwell, președintele partidului nazist american. Se pare că nu-i mai place să-și zică președinte. E prea comun. Comandant e prea militar, director e prea civil, șerif e prea vulgar. Caută un titlu care să se potrivească cît mai bine cu rolul și poziția sa. În cazul acesta, cel mai bine ar fi să-și zică „führer”.

MONOPOLISTIUL: — N-ai mîncat de cinci zile? Regret, dar ești cu mult sub recordii

Desen de N. CLAUDIU

MARINICĂ: - Azi m-am întrecut pe mine însumi...

CRITICUȚĂ

*Îi urmăresc atent activitatea
Desfășurată-n cronici evazive...
Ce stil pedant! Ce roi de adjective,
Lipsește numai combativitatea!*

*Torquatto Tasso, Ariosto, Dante,
Trezii din lumea nemuririi lor,
Dau mina cu terestrul autor
Într-un vârtej de noțiuni savante.*

*De-ar fi să-l cred, e-o carte izbutită.
Că are lipsuri? Are, natural.
Conflictul însă cică-i genial,
Iar titlul, formulare inedită.*

*Tu simți că opul n-are să rămie
(Deși, firește, autoru-ar orea!)
Dar cronica, așa cum este ea,
Emană o boare caldă de tămie.*

*E-un fel de-a face critică, pe care
Estetul nostru l-a deprins ușor:
Mai bine-l amăgește pe-autor
Decît să-i spună, clar, ce lipsuri are!*

*Căci creatorii, unanim sensibili,
Sint niște oameni foarte susceptibili...*

*Așa, cînd se-nîlnesc în cite-un loc,
Se fac că se admiră reciproc.*

STELIAN FILIP

Dragă mamă soacră,
Află că fiica dumitale m-a părăsit: Faptele s-au petrecut în felul următor: am plecat împreună pe motocicletă la vărul meu Sandu, aproape de Cîmpina. Îi promiseseam că vom fi la el fix la ora trei. Și cum plecasem cu întîrziere de acasă, am ambalat puținel motorul ca să cîștigăm din timp. Înaintea unui pod am luat un viraj în chip artistic à la zidul morții. Cu trei minute înainte de ora fixată intram în curte la vărul meu, care lăsase poarta deschisă și mă aștepta în prag. „Vezi, Sandule, că am sosit la țanc”, îi spusei eu făcînd prin curte un tur de onoare. „Văd, dar de ce n-ai adus-o și pe nevastă-tă? Întreabă el. „Ce, ai orbul găinilor? Nu vezi că-i pe șa?” îi răspund eu oprind motorul. „Tot coțcar ai rămas, măi Tudorele”, îmi spuse Sandu rîzînd. Pe șa nu-i nimeni“. Mă întorc fulgerător și-o văd pe Amalia... lipsă! „Cum se poate una ca asta? exclam eu uluit. Adineauri, cînd am plecat din București, era pe șa!“ Și fără să mai spun altceva am pornit în căutarea scumpei dumitale fiice. Ajung la viraj, o caut pe pod, lângă pod, sub pod și în lacul de sub pod. Amalia nicăieri. Zărînd pe malul lacului un pescar amator l-am întrebat dacă nu cumva a văzut o tînră cu buline negre pe o rochie roșie pe marginea lacului. Dînsul mi-a explicat că a văzut niște buline, dar le-a văzut în lac, după ce au căzut de pe o motocicletă, împreună cu persoana ce le purta. Aceasta a ieșit din lac și s-a urcat într-o mașină ce mergea spre București.
Așa stînd lucrurile, vezi dumneata, coană mare, ce educație i-ai dat propriei și unicei dumitale fiice? Dacă voia să facă baie putea să-mi spună și mergeam bucuros la strand, nu să sară din mers în lac fără preaviz. Totuși o iert! Dar te rog să-i transmiți: dacă duminică între orele 14-16 nu apare pe poarta spitalului unde mă aflu, însoțită de un kilogram de portocale, un borcan cu compot de vișine și o cheie franceză (pentru borcan, că motocicletă s-a făcut așchii din cauză de conflict cu un stîlp de beton ce mi-a răsărit în cale pe șosea și care nu s-a dat la o parte oricît am claxonat), cum zic, dacă nu vine să mă vadă, divorțez, invocînd drept motiv părăsire de motocicletă... conjugală. Spune-i de asemenea că contramandez plecarea noastră la cura de la Slănic, deoarece în vara aceasta fac o cură de... ghips la dreptul.

Al vostru cu tot sufletul și trupul
în bandaje,
TUDOREL

pt. conf. V. Rădulescu

MARINE

Desene de
ADRIAN ANDRONIC

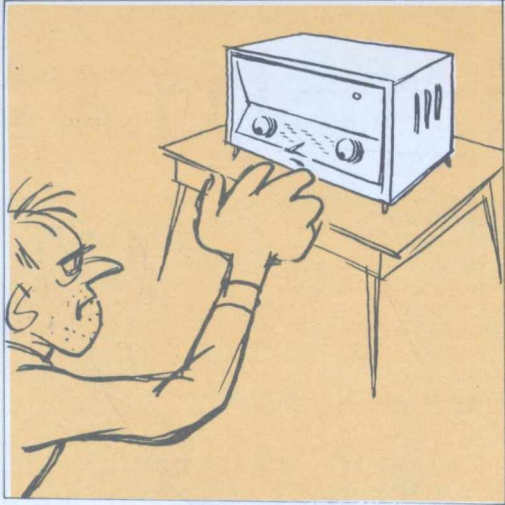
- Nu înțeleg de ce sînteți așa încăpățînată, dudule, și nu vreți să mă lăsați să vă învăț să înotați!!!

- Iar acum te rog să plătești amenda, e pentru a zecea oară că-ți strig să nu te depărtezi de geamandură!!!

- Ce să-ți fac, doar ți-am spus acasă: „verifică-ți Mîlică elasticul de la slip!!!

CARTE POȘTALĂ

DESTINATAR: *Trier Carol, șeful secției poligrafice din Reșița care, printre alte numeroase abuzuri, și-a însușit aparatul de radio al căminului, arzând inventarele vechi în care era înregistrat acest aparat.*

EXPEDITOR:
Un grup de tipografi din Reșița

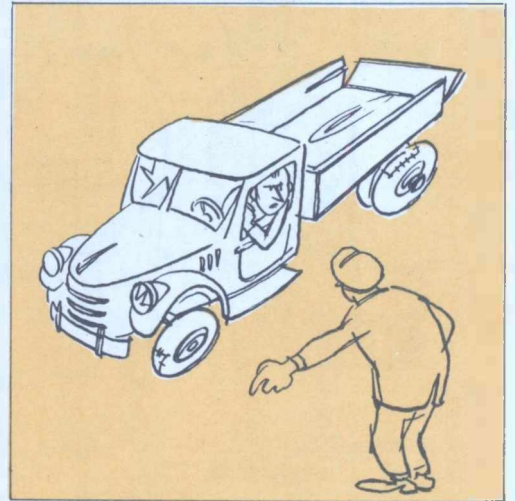
APARATUL: - Nu pune mâna, șefule, că pierzi „postul”!

CARTE POȘTALĂ

DESTINATAR: *Intreprinderea de reparații auto nr. 3 București, care a executat unele lucrări de proastă calitate pentru G.A.S. Făgărași-Dăle-ni, reg. Dobrogea*

EXPEDITOR:
*MACOVEI RĂDUCAN
Director G.A.S. Făgărași,
raionul Hirșova, reg.
Dobrogea*

- Dă-i drumul. Ajunge ea pînă la Făgărași.
- Eu ți dau, dar mi-e că ajunge la „Urzica”!

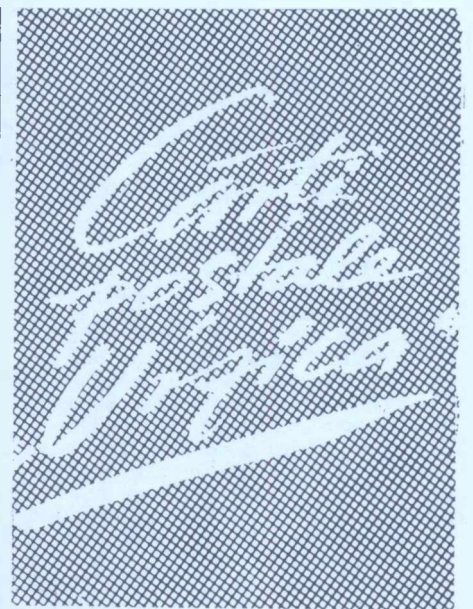

CARTE POȘTALĂ

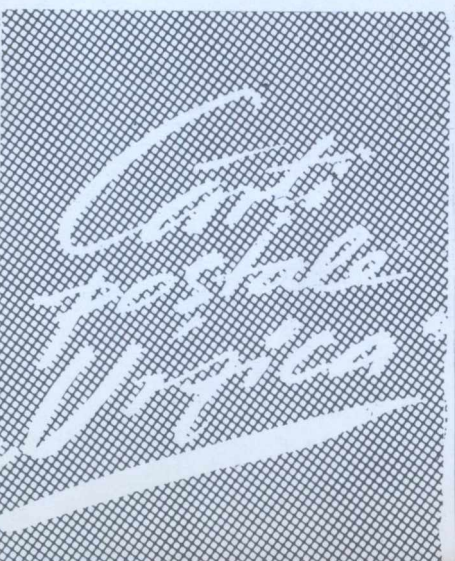

DESTINATAR: *U.C.F.S. Arad, căruia i-am semnalat din 21.V.1960 (cu nr. 3833) unele deficiențe în legătură cu desființarea secției de călărie din Arad și nu a răspuns nici pînă în prezent*

EXPEDITOR: „Urzica”

CĂLĂREȚUL: - Ce să-i faci? Fără cal merge mult mai încet!

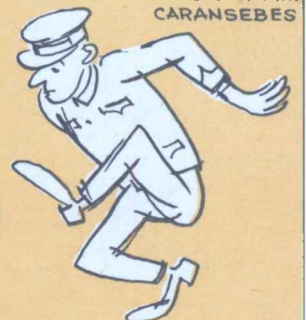

DIRECȚIA
REGIONALĂ
C.F.R.
TIMIȘOARA

DESTINATAR: *Direcția regională C.F.R. Timișoara și Oficiul P.T.T.R. Caransebeș, care tergiversează înființarea unui chioșc de difuzare a presei în stația C.F.R. Caransebeș, aruncîndu-și reciproc această sarcină.*

OFICIUL P.T.T.R.
CARANSEBES

EXPEDITOR: Glassmar Iosif,
Caransebeș

URZICA: - Hai, fraților, puneți mâna...
- Nu se poate, soro, că facem henți!

PROBLEME REZOLVATE

— Rubrică în care e vorba despre niște probleme care nu mai constituie o problemă —

N-are decît să plouă...

În urmă cu cîtva timp am sesizat Sfatul popular al orașului Ploiești că în curtea Întreprinderii poligrafice din str. Vasile Lupu, se află depozitată sub cerul liber o însemnată cantitate de hîrtie, produs care nu se împacă cu ploaia. E o veche... neînțelegere. Cei cărora le-am adus la cunoștință acest lucru au luat imediat atitudine. Au atribuit Întreprinderii poligrafice o baracă metalică, care să ferească hîrtia de ploii locale însoțite sau nu de descărcări electrice.

Așadar, de acum înainte, fie ploaie, fie vînt, hîrtia repartizată Întreprinderii poligrafice din Ploiești n-o să mai fie bună de aruncat. O să fie bună de tipărit.

Drept care am pus știrea pe hîrtie ca să se ducă vestea!

Urmări favorabile

Materialul apărut sub titlul: „Alte păcăleli” releva starea de plîns cu... sughițuri în care se află unul din principalele canale de beton aparținînd de termocentrala Borzești, datorită faptului că în preajma acestuia s-au executat o serie de lucrări care i-au cauzat

fisuri de diferite forme și dimensiuni.

Recent am fost înștiințați că repararea canalului de beton va fi efectuată cît mai repede posibil, astfel încît exploatarea lui să nu mai întîrzie.

Răspunsul primit nu ne miră. Era imposibil ca într-o chestiune care interesează o termocentrală să nu se facă lumină...

E în regulă!

Am făcut cunoscut O.C.L.-ului „Alimentara” din raionul Tudor Vladimirescu că spre deosebire de anul trecut, în prezent laptele nu mai este adus la domiciliu de către distribuitorii de gheață, pentru simplul motiv că nu li se mai dau sticle cu lapte, ci doar gheață, care oricît ar fi ea de rece nu poate înlocui un pahar cu lapte cald.

Pentru a rezolva această problemă, O.C.L. „Alimentara” Tudor Vladimirescu le-a dat din nou distribuitorilor de gheață, sticle cu lapte.

Acum în... „Calea laptelui” nu mai există nici o piedică.

M. DAN

DIMINEAȚĂ DE TREIERIȘ

Soarele zcirlind săgeți
Înroșite parcă-n jar
Ca și-n alte dimineți
Se prezintă la post iar.

Și din fire curios,
De pe culmile cerești
Își aruncă ochii-n jos
Să culegă ceva vești.

Dar rămîne uluit
Sus, pe cerul albăstrui,

Căci sătenii au ieșit
Pe-arii înaintea lui.

Observindu-l îmbufnat
Rid doi meteori poznași:
— Jos, sătenii te-au și dat
La gazetă-ntre codași!

Soarele, parcă mai roș,
Spune către meteori:
— Mîine-mi cumpăr un cocoș,
Să... mă scoale mai din zorii!

V. D. POPA

„URZICA”
REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25
Telefoane:
Secretariat 15.38.56;
Secția scrisori 14.60.34;
Secretariat de redacție
14.28.15;
Interurban 27

TIPARUL, EXECUTAT LA
COMBINATUL POLIGRAFIC
CASA ȘCINTEII
„I. V. STALIN” — BUCUREȘTI

COSMOGRAME

— Anticipații —

Unui carierist

Dacă mîine spre-o planetă,
El ar vrea să se îndrepte
Ar pleca cu o rachetă
Care are multe... „TREPTE”!

Unuia extrem de indiscret

Cu un interes crescînd,
Înspre lună se repede,
Ca să vadă-n primul rînd
Fața care... nu se vede!

H. SIGMUND

Zimbiți vă rog... dacă puteți

Cu circa 5 luni în urmă, pe strada Ada Marinescu din Moinesti s-a introdus o conductă. După terminarea acestei operațiuni, strada a fost lăsată nepavată, devenind impracticabilă.

Inovația lor, se pare,
Nu-i un lucru prea valabil.
Dintr-o stradă oarecare
Au făcut teren arabil...

Podul de pe apa Gutinaru din comuna Ștefan cel Mare, regiunea Bacău, e deteriorat de aproape doi ani și sfatul popular comunal nu ia măsuri să fie reparat.

Sfatului m-am adresat
Cu acest motto în frunte:
Podul trebuie reparat,
Fă-te deci luntre și punte!

Sfatul popular al orașului Onești nu amenajează terenul din fața depozitului de lemne din oraș, din care cauză nu se poate pătrunde în depozit decît prin băltoaca formată la intrare.

E-un depozit care - ajută
La lumbago și la gută:
Ca să-ți iei lemne, parol,
Faci întii băi de nămol...

FOTO: GH. POPESCU

CATRENE: AL. VIANU

STATELE UNITE AU ÎMPINS ANGLIA ÎN „PIAȚA COMUNĂ”

TREI RECORDURI

MONDIALE

(Trei triumfuri colosale, rezultate triumfale, în trei sporturi-trufandale.)

1. Recordul înghesutului

83 studenți din Johannesburg au fost declarați recent campioni mondiali ai urcatului în pat. Ei au reușit să se urce toți deodată într-un pat lung de 1,90 m și lat de 1 m. Se menționează că „regulamentul concursului” nu permite decât participanți de talie sportivă. Adică, să nu trișeze careva și să aducă pitici la concurs, căci e clar: nu se primesc decât găligani. Nu ești găligan, n-ajungi recordman.

E drept că și la Universitatea din Oklahoma s-au găsit găligani, dar ei n-au reușit să se urce decât 67 într-un pat, așa că n-au câștigat nimic. Au coborât din pat cu coada între picioare.

Ce e drept, această competiție are loc cam rar. În schimb, are loc foarte des o competiție în care un număr și mai mare de studenți nu se urcă în nici un pat, deoarece, lipsind căminele studentești, nu au unde dormi. Acestora, nefiind recunoscuți campioni, nu li s-a acordat nici un premiu.

2. Toreadorii pianului

Pe studenții Colegiului tehnic din Derby, (Anglia) luptele cu tauri li lasă rece. În schimb, li infierbîntă luptele cu... pianele. Trebuie arătat aici că acești studenți sînt și ei campioni mondiali ai unui sport, care se numește „spargerea unui pian în bucățele mici și trecerea bucățelelor printr-o gaură calibrată”. Va să zică, în momentul cînd arbitru fluieră începerea meciului, „echipa” se repede asupra pianului, care nici nu bănuiește ce soartă-l așteaptă, și, fără alt instrument decât pumnii, îl transformă în bucățele destul de mici, ca să poată trece printr-o gaură calibrată. În momentul cînd prin gaura calibrată a trecut ultima bucățică de pian, se cronometrează timpul și se decernează premiul.

În prezent, studenții Colegiului tehnic din Derby dețin campionatul mondial, reușind să treacă pianul prin gaură în numai 14 minute, față de studenții din Manchester care au făcut aceeași operațiune în aproape 32 minute.

În urma extinderii noului sport, direcțiile multor conservatoare au dat dispoziții ca pianele să fie încuiate în încăperi speciale și bine păzite.

3. Sport „sui generis”

O variantă a campionatelor din pat a fost inițiată la Amsterdam, unde un grup de 14 tineri au reușit să se urce, toți deodată, într-un automobil de 2 locuri. Îmbătați de nemaipomenitul succes, s-au dus toți într-un W.C., unde au stabilit un nou record, reușind să încapă cu toții acolo. Pentru viitorul concurs, „campionii” se pregătesc să intre toți deodată într-un frigider de tip comercial.

Pe cînd, toți, deodată, într-un balamuc?

Millardarul american Wanderbild s-a aruncat pe fereastră din cauza unor necazuri financiare: avea 60 de miliarde și a înnebunit că Rockefeller are 61.

MAȘINA DE TUNS MADE IN S.U.A. ȘI... LEUL BRITANIC

Desen de NELL COBAR

Ș T I A Ț I C Ă ?

...Organizația clericală „Uniunea internațională pentru libertate” recomandă membrilor ei să-și petreacă concediul în colonii, răspîndind acolo „principiile supunerii” (față de colonialiști, firește!). De unde se vede că nu-și trimite în concediu numai membrii. Însăși libertatea o trimite în concediu.

...O statistică franceză arată că peste 11% din numărul muncitorilor din Franța au fost anul trecut victime ale accidentelor de muncă. E clar că acolo accidentele au ajuns un obicei. Iar protecția muncii a ajuns un accident!

...Asociația pentru protecția animalelor din Germania occidentală recomandă posesorilor de ciini să nu vîndă animalele unită-

ților militare, socotind că Bundeswehru lui le pregătește o soartă prea bună clinilor. Ca să nu mai vorbim ce soartă le pregătește oamenilor!

...Autoritățile portugheze au dat foc la mai multe sate din Angola, în semn de represalii, explicînd că în această țară „nu se poate face liniște fără foc”. Și totuși, se poate face liniște și fără foc. Numai fără portughezi.

...Pentru a „nu strica prețurile”, un negustor din orașul scoțian Cronberry a aruncat în lacul din localitate 100 televizoare americane de tip vechi care amenințau să scadă prețul televizoarelor noi. Așa că televizoarele au rămas în lac, iar ieftinirea vieții, ca de obicei, a rămas baltă...